

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τ'όν όρων μας μεταβολή, ενδιαφέροντα πικύ.
 Γράμματα και συνδρομα—ἀπ'εύθείας πός έμέ,
 Συνδρομή γι κάθε χρόνο—δ'κτ'ό φράγγ'κα είναι ι μόνο.
 Γιά τ'ά ζένα όμως μέρα—δέκα φράγγ'κα καί στο χέρι.

Εικοστών και τέταρτον αριθμοδότες χρόνον
 'στην κλεινην ιδεοδωρον γην των Παρθενώνων.

Δεκαπέντε Νοεμβρίου
 κ'έκλογη του Προεδρείου

'Έτος χλ'ιζ κ'ι'όκτω κ'ι'ένικασία,
 νέα δραπς Ρωμ'ων με την γλώσσx.

Μετρώ χλ'ιζα πηνήγχα κ'ι'ένεια,
 Βασιλέων επάνοδος νέα.

**Ψάλλει το ζεύγος των Λιματόρων
 από την στέγη των Ανακτόρων.**

Φ.— Έμεις τ'ά δοθ' κωθόνα
 οί περασμένα χρόνια
 κάτω'στών Ανακτόρων την άνακτη Πλατεία
 μ'εγγένεια, με τρόπο, και με διπλωματία
 'φάλαμε την Κορώνα
 σάν γ'όρι, 'έθω πέρα
 σ'όν καθαρόν άέρα
 μετά μακρόν άγωνα.

'Άλλοτε, Βασιλέα,
 οί χρόνια περασμένα
 θαρώταί τ'ά θολιά
 'εφέλαμε γιά σένα.

Τροχ'ίσαμε τής γλώσσας
 εις την Πλατεία κάτω,
 κ'ι'ήταν μ'έλιπιδες τόσαις
 τ'ό στήθος μας γεμάτο.

'Άλλ'έμεις τώρα σ'όν καιρόν τής πόσης εμπαρείας
 και με την άνακάλυψιν τής αεροπορείας,
 πού των άέρων ασφαλή, κατάκτησιν προλέγει,
 ήλαμε μ'αεροστάτο'στού Παλατιού την στέγη.

Τώρα με πάροστατε και με πάροπλάνα
 κανείς δέν καταδέχεται να μ'ένη χαρηλά,
 τώρα κ'ι'ή φλην μας πατήρ κ'ι'αεροπόρος μένεα
 'επιχειρ'ε σάν Ίκαρος πετάγματα τρελλά.

Τώρα πλέον πός τ'ά νεψη
 δ'καθις τ'ό βλέμμα στρέφει,
 και πός έθος άνεψει,
 και τόν κόσμον ταλανίζει
 και τήν γην περιφρονεί,
 πού απαράξει και ποτέ.

Κ'ι'έμεις τώρα, Βασιλέα,
 τούς κρηφίνας παρατιόμει,
 και στη'στέγη σου πετούμε
 σάν γοργόπιτρα πουλιά.

Κύτταζε'στα κεραμιδια
 τούς ζυλίνους πελαργούς
 πώς κυττάζουν σάν σκουπίδια
 τούς συγχρόνους τός άργούς.

Πρώτ' από τ'ά χαμηλά
 'χαίροτσουαν τ'ό Παλάτι,
 όμως τ'όρ' από ψηλά
 ρίχουαν εις αυτό τ'ό μάτι.

Τ'όρ' από τ'ά κεραμιδια
 με την ζ'σαι μας την β'ζα
 φάλλομε τόν Κορωνάτο,
 κ'ι'έχι πλέον από κάτω.

Τ'όρ' από τ'ά κεραμιδια με τραγούδια λιγερά
 φάλλομε τόν έρχομό σου, πού μας φέρνει την χαρά.

Τ'όρ' από τ'ά κεραμιδια
 νικουρ'ίσαμε σάν γάτικα
 γιά θεομοδς και γιά σανίδιχ
 και γιά δόξαις μας φαγγάτικα.

Τ'όρ' από τ'ά κεραμιδια, Βασιλέι έλπιδοφόρε,
 καλώς έφίσεσ σου λέμε μέσ' από τ'ά Σάν - Ροορέ.

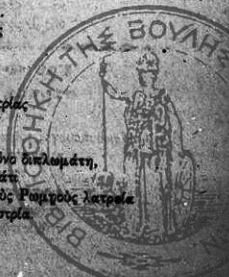
Καλώς ήλθεσ από Ρώμη,
 καλώς ήλθεσ από Βιέννη,
 κ'ι'έχουαν ένα χ'άλ'οι όδρομοι,
 και διόρθωσις άκόμη
 δέν μπορεί γι'αυτούς να γένη.

'Έλα, φέρε μας έλιπιδες...
 και τόν Κάιζερ τόν ειδικς
 με την περικεφαλαία.

Κ'ι'έτιγες τής εδκαρείας
 γιά να έθς και της Αδοστρίας
 τόν Καισαροσασιλέα.

Και τόν Δ'Άλφενταλ τόν ειδικς, τόν Βαρόνο διπλωμάτη,
 πού φορετ κ'ι'αυτός τ'ό μάτι
 σάν τόν Μπαλατσ'ι μονόκληρι έχει σ'αυτός Ροιμ'ούς λατρείας
 π'ο πολλή κ'ι'άπ' την Αδοστρία.

Ειδες τόν Πιεραντόνη,
 έχι τόν Ιακποδομιάν,

καὶ τὸν κύριον Τυόνι,
 κ' ἠξιώθης ἐγκομίην
 διὰ ζωσῆς καὶ γραπτῶς
 σὺν σκηπητοῦχος μας οσπτός.

Σὲ Παρί καὶ Βερολίνον
 εἶδες πληθῶς φιλλήλων
 κ' ἔνθουασαμένους φίλους.

Μὰ κ' ἔμετα ἀπ' ἐδῶ πέρα
 περπατῶντας σὺν ἀέρα
 ξένους ὄλεπαμε δακτύλους.

Δός του μὲ φτερὰ σὺν ὄμο
 εἰς τὰ σύννεφα καθάλα,
 πλὴν μὰς ἔκοβαν τὸν δρόμο
 δάκτυλα μικρὰ μεγάλᾳ.

Καλῶς ἤλθες, Βασιλῆᾳ,
 στὴν Ῥωμαϊκὴν φωλιᾳ.
 Τῶρ ἀπὸ τὰ κεραμιῖα
 ζεύγος ὄμψωδιν σὲ φάλλει.
 ἔρθεας χεμῶνας πάλι
 μὲ καρῶτα καὶ μ' ἀντίβια.

Ὦχ' Ἐλθαῖς καὶ Κορδονάκιμ!...
 συνεκλήθη κ' ἡ Βουλῆ,
 δημοῦ καὶ τὰ ρεπανάκια
 εἶναι νόστιμα πολὺ.

Καλῶς ἤλθες στὰς κλεινάς, τῆς Ἐδρώπης ὀδοίπορε,
 φέγγει πάντα καθὼς πρὶν ὁ λαμπρός μας ἥλιος,
 μὰ καὶ τὸν Ἐμμανουὴλ εἶδες εἰς τὸ Σάν — Ροσῶρε,
 κ' εἶπε καὶ γ' αὐτὸ πολλὰ καθ' Ἐμμανουήλιος.

Μὰ κ' ὁ Φραγκίσκος μάθαμε πῶς φιλικὰ σοῦ μίλησε,
 κ' ἀπὸ τὰ δύο μάγουλα σὺν ἀδελφός σ' ἐφίλησε,
 κ' ἔβουον καιρὸ μὲς στῆς Αὐλαῖς ἐγύριζες τῆς ξένας,
 ποῦ μὲ τὸ κράτος τῶν Ῥωμηῶν εἶναι ζετρελλαμέναις,
 τόσο γὰ νῆα πρόσοδο κ' ἡ Ῥωμηοσύνη σπάραιζε
 κ' ὄλο μεγάλα σχέδια σιτηροδρόμων χάραιζε.

Καὶ τὰρα ποῦλθες, Βασιλῆᾳ, δικαίως ὄ' ἀπορήσης...
 τοὺς σὸφρονόβς ἐπισκοπεῖ,
 κ' ἀπὸ τὴν τόση προκαπή
 δεδαῖως θὰ δυσκολευθῆς νὰ τὴν ἀναγνωρίσης.

Ἡ Βουλῆ μας ἡ κλεισμένη
 δίχως κίνησιν καὶ φῶτα
 τὴν ἀργίαν προκαλεῖ.

Φαίνεται πῶς περιμένει
 νὰ συνειρήσῃ πρῶτα
 τῆς Τουρκίας ἡ Βουλῆ.

Τοῦ Φιλοσουλῆ Δευτέρου στροφή σοβροότερα.

Ὁ Πρωθυπουργός τοῦ κράτους ἔλεγον πῶς αἰκουρεῖ
 κ' ἀνεπαύετο στὸ στρώμα,
 δημοῦ τὸν στενοχωρεῖ
 ἀνυπεμόνον τὸ κόμμα,
 κ' ἴσα μ' ἕνα φουτουκάκι
 τοῦχει τὴν καρδιά φαρμάκι.

Ἐξορκίζουν τὸν Κορφατὴ δουλευτῶν ἀπήγαυοι,
 πλὴν μὰς εἶπανε προσφάτως
 πῶς τοῦ τσοκαῦο κ' ὁ Στράτος,
 κ' ἂν τοῦ φύγη κ' ὁ τοῦ Βάλτου τότε βάλτου ῥίγγανη.

Συζητοῦσανε καμπόσοι σὺν δὲν εἶχανε δουλεῖν
 περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς δικῆς σου, Βασιλῆᾳ,
 κ' ἔλεγα κ' ἔγῳ σὲ τοῦτοισ' ἰὼ μὰ πῶς ἐπιθῶμῳ
 πάντοτε ν' ἀποδημῳ

Ὅταν μέσοι σ' ἔναν τόπο συνεχῶς παρακαθίξης
 τὴν μεγάλην πρόσοδόν του μὲ χαρὰ τὴν συνειθίξεις,
 ἔταν δημοῦ ἐπιστροφῆς μετ' ὀλίγην ἀπουσίαν
 τότε κάθε πρόσοδόν του τὴν εὐρίσκεις ἐξαισίαν,
 κ' ἔχεις ἔρπον μεγάλην
 νὰ τὸ στρέψῃς ἔξω πάλιν.

Τὰ συνήθεα συνήθη κοπανίζουσι ὀλοένα,
 δημοῦ φαίνονται σ' ἐμένα
 θέματ' ἄρρητα γραμμένα
 καὶ κουκὴ μαγευρεμμένα
 καὶ φαγγὰ ξανασραμμένα.

Ἡ οὐκ ἔτῃσις αὐτὴ περὶ τῆς ἀποδημίας
 ἔχει λάβει τὴν μορφήν τακτικῆς ἐπιδημίας,
 καὶ μοῦ κάνουν ἔνω κάτω, Βασιλῆᾳ μου, τῆς χολαῖς
 μὲ τῆς σάχλαις τῆς πολλαῖς.

Συζητοῦν καὶ μερικὸι
 γὰ τὴν ἔξωτερικὴν
 τῶν Ῥωμηῶν πολιτικῆν,
 καὶ περὶ τῶν εὐθύνων
 ἔλων τῶν ἐπιφανῶν.

Ἐλτοῦς λέω, εἰ μάλιστα
 γὰ τὴν ἔξω, κουφαρόνια,
 κ' ἄδικα καὶ οἰς χαλάτε
 τὰ πτωχὰ σὰς τὰ πλεμόναι.

Πῶς δὲν χάσκετε σιγῶντες,
 μὰ γυρεῖτε σφρηγῶντες
 ἀνευθύνους, ἰπευθύνους,
 καὶ σὲ τοῦτοισ' καὶ σ' ἐκείνοισ'.

Κράτος ἀκαταλόγιστον, ποῦ πάει κευτροῦ
 τώρα καὶ πρὸ καιροῦ,
 κράτος ἀκαταλόγιστον, ὅπου ποτὲ δὲν ἔξρει
 τὸ πότε δὲν εὐθύνεται καὶ πότε εὐθύνεται φέρει.

Ἐν τοῦτοισ' κ' ἂν ὑπάρχουν πραγματικῶς εὐθύναι,
 ἀλλ' ὅμως γὰ τὰ μάτια καὶ γὰ τὰ θεαθῆναι
 πορὴ θὰ ζητήσῃ λόγον τοῦ καθ' ἕξοχουτάτου
 χωρὶς ἀπὸ τὰ γέλοια νὰ σφῆξῃ τὴν καλῆ μὰ;

Κ' ἔν τῳ μῶμῳ τῶν πολέμων κ' ἔν τῳ μῶμῳ τῆς εἰρήνης
 πῶς μπορῶ νὰ διακρίνω τὴν εὐθύνην τῆς εὐθύνης;
 Πῶς μπορῶ νὰ μὴ φωνάξω σὺν ἀσπὸς τῶν Ἀθηναῶν,
 ἔταν ἔλα τὰ κυττάξω φέρῃν μίγδην σαρμασμένα,
 πῶς κ' ὁ νόμος ὁ μεγάλος τῶν παυλίων εὐθύνων
 ἀπευθύνεται μονάχα σ' ἄντερα τὰ πειθυσιμένα.

Πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ
 μὲ ρετοῖνα καὶ ρακὶ
 σχολιάζουσι μερικὸι
 καὶ τὴν ἔξωτερικῆν.